

Arrest

nr. 265 980 van 21 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 20 februari 2020 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 26 februari 2020.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 september 2020. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verzoekers gehoord op 17 december 2020.

1.3. Op 10 september 2021 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekers. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van G. A. M. B. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, G.(...) A.(...) M.(...) B.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1982 in Ibagué, departement Tolima, Colombia. Daar groeide u op en studeerde u financieel beheer aan de universiteit. Vervolgens ging u aan de slag als commercieel raadgever. Sinds 2 september 2019 werkte u als commercieel executive bij een firma die actief was in meerdere departementen. Daarvoor werkte u regelmatig van thuis uit en bezocht u klanten. In 2008 huwde u met Y.(...) A.(...) F.(...) G.(...) (CG xxx), eveneens van beroep een commercieel raadgever. Samen kregen jullie twee kinderen. T.(...) A.(...) M.(...) F.(...) (ov-nummer xxx) werd geboren op (...) 2009 en L.(...) M.(...) F.(...) (ov-nummer xxx) kwam ter wereld op (...) 2012.

U was een sympathisant van de politieke partij Colombia Humana. U sloot zich nooit aan als een officieel lid, maar volgde de ideeën en idealen die de partij naar buiten bracht. Daarbij nam u regelmatig deel aan online fora die georganiseerd werden door de partij en steunde u hun verkiezingscampagnes. Bij de presidentsverkiezingen in 2018 bracht u uw stem uit voor Colombia Humana kandidaat Gustavo Petro en u bezocht tevens een van zijn voorafgaande rally's. Bij de gemeenteraadsverkiezingen in Ibagué steunde u eveneens de lokaal opkomende kandidaat van de partij. In het kader van die verkiezingscampagne stak u eveneens de handen uit de mouwen door op logistiek vlak een bijdrage te leveren tijdens een vijftal evenementen van de verkiezingskandidaat. Zo hielp u bij het klaarmaken van materiaal, deelde u flyers en andere merchandise uit en hielp u achteraf bij de opruim. Ook deelde u binnen uw eigen sociale kring en op sociale media gretig (campagne)boodschappen van de partij.

Op 24 november 2019 namen u en uw echtgenote een eerste maal deel aan een protestmars in Ibagué. Een tiental dagen later, op 4 december 2019 waren jullie opnieuw aanwezig op een gelijkaardige betoging in de stad. In die periode vond er een ware golf aan betogingen en protesten plaats doorheen het hele land, niet zelden trad de politie excessief op tegen de demonstranten. Ook tijdens de mars op 4 december vonden wat opstootjes plaats. De sfeer werd grimmiger en jullie besloten huiswaarts te keren. Op dat moment nam u uw gsm en begon het gebeuren te filmen. Daarop werd u hardhandig vastgenomen door een politiemans en op de grond geworpen, u kreeg een slag van zijn schild. U zette zich weer recht en moest vervolgens uw persoonlijke gegevens delen, daarbij werden uw documenten en die van uw echtgenote gecontroleerd en werd er gekeken of jullie gekend stonden in het strafregister. Dit was niet het geval, waarop u de discussie aanging en de politieagenten vroeg waarom u zo werd mishandeld. De politieagenten lieten jullie daarop naar huis vertrekken. U merkte dat uw gsm beschadigd was en dat uw filmpje gewist was. Jullie waren onder de indruk, maar gingen verder met jullie dagelijkse routine.

Op 8 december 2019 ging u zoals gewoonlijk te voet naar de supermarkt wat verderop. Op weg werd u plots benaderd door twee personen op een motor, behorende tot de Aguilas Negras. Zij riepen uw naam en scholden u uit. Een van de mannen trok zijn T-shirt omhoog en toonde zijn wapen. Ze zeiden dat u dertig dagen de tijd kreeg om te verdwijnen en dat iedereen die de nationale protesten steunt, wordt uitgeroepen tot een militair doelwit. Er werd u eveneens sterk afgeraden om klacht neer te leggen, dat zouden ze te weten komen en dan zouden u en uw familie de gevolgen moeten dragen. De twee personen wisten u en uw familie wonen. Daarop reden zij weer weg. U was in shock en keerde meteen terug naar huis, zonder nog naar de supermarkt te gaan. Toen u thuiskwam lichtte u meteen uw echtgenote in over wat er zich zonet had voorgedaan. Jullie besloten om meteen het huis te verlaten, pakte jullie spullen en trokken samen met de kinderen in bij J.(...), de broer van uw echtgenote. Daar leefden jullie vervolgens in angst en kwamen jullie niet buiten. Hij raadde u aan om toch een klacht in te dienen, maar dit deed u niet. Enkele weken later, op de avond van 6 januari 2020, begaf u zich op het balkon van uw schoonbroer en keek uit over de straat. Enkele mannen op een motor kwamen aangereden, stopten voor het gebouw en richtten een wapen op u. Er werd drie keer geschoten, maar u kon zich laten vallen en werd niet geraakt. Uw echtgenote bevond zich op dat ogenblik in de keuken en had niets gemerkt van de geweerschoten, het was immers driekoningen en er werd buiten vuurwerk afgeschoten. U vertelde wat er gebeurd was en nog diezelfde avond vertrokken u, uw echtgenote en de kinderen naar Bogotá. Daar verbleven jullie vervolgens bij uw zus ondergedoken. Op 10 januari 2020 werd er bij het huis van uw schoonbroer J.(...) in Ibagué een rouwkrans afgeleverd met uw naam erop. De man van uw schoonmoeder raadde jullie daarop aan zo snel mogelijk het land te verlaten en wees België aan als een geschikte mogelijkheid. Op 15 januari 2020 boekte u de nodige reistickets en op 14 februari 2020 diende u uw ontslag in.

Op 19 februari 2020 verlieten u, uw echtgenote en jullie twee kinderen Colombia en reisden jullie met het vliegtuig via Madrid naar België. Vervolgens deden u en uw gezin op 24 februari 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat u en uw familie door de Aguilas Negras zullen worden gedood omwille van uw betrokkenheid bij Colombia Humana en uw aanwezigheid bij de nationale betogingen die eind 2019 plaatsvonden doorheen het land.

Ter ondersteuning van uw verzoek legden u en uw echtgenote de volgende documenten neer: jullie paspoorten en die van de kinderen, jullie identiteitskaarten en die van de kinderen, jullie geboorteaktes, uw rijbewijs, de kaart van uw militaire dienstplicht, jullie huwelijksakte, jullie boarding passes, een bevestiging van de boeking van jullie reis en het hotel, een werkcertificaat, uw ontslagbrief en –email, uittreksels uit het blanco strafregister van u en uw echtgenote, documenten betreffende jullie woning in Ibagué, screenshots van plaatsen op Google Streetview in Ibagué, screenshots van facebookberichten, een screenshot van een whatsappconversatie, drie kopieën van pamfletten vanwege de Aguilas Negras, foto's van u en uw echtgenote op een betoging en twee kopieën van psychologische attesten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de Aguilas Negras omwille van uw zogenaamde politieke betrokkenheid bij de partij Colombia Humana en uw deelname aan betogingsmarsen eind 2019, alsook dat zij uw familie zullen doden (CGVS, p. 23). Uw echtgenote schuift eenzelfde vrees naar voren (CGVS echtgenote, p. 14-15). Het CGVS dient echter ernstige twijfels te plaatsen bij de geloofwaardigheid en aannemelijkheid van de door u aangebrachte gebeurtenissen, alsook bij de ernst en de uitgebreidheid van het door u opgeworpen politieke engagement. Bijgevolg kan er op geen enkele manier nog enig geloof worden gehecht aan de door u en uw echtgenote naar voren geschoven asielmotieven.

De door u beschreven gang van zaken kan geheel niet overtuigen. Om te beginnen kan op geen enkele manier worden ingezien waarom de Aguilas Negras u en uw familie zouden wensen te viseren nadat u slechts aanwezig was op grote nationale betogingen en daar een enkele keer door de politie ietwat hardhandig gecontroleerd zou zijn. U en uw echtgenote verbinden de vermeende bedreigingen die u zou hebben gekregen en de schoten die in uw richting zouden zijn gelost, immers aan deze gebeurtenissen en uw sympathie voor de progressieve politieke partij Colombia Humana (CGVS, p. 16-17; CGVS echtgenote, p. 10-11). U maakt echter geenszins aannemelijk dat u ooit persoonlijk in het oog zou zijn gesprongen. Deze golf van nationale protesten, waarvan de aanzet werd gegeven door grote groepen van studenten, bracht immers honderdduizenden Colombianen op straat, verspreid over het hele land (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Het doet bijzonder vreemd aan dat jullie werkelijk als enige gecontroleerd zouden zijn door de politie, zoals uw echtgenote aangeeft (CGVS echtgenote, p. 9). Dit zou zijn geweest omdat u besloot de grimmiger wordende sfeer te filmen met uw gsm, maar het CGVS kan zich moeilijk voorstellen dat u in een dergelijke escalerende situatie met duizenden aanwezigen de enige zou zijn die zijn camera bovenhaalde. Vanuit deze optiek lijkt het ook uiterst merkwaardig dat een zogenaamd geharde gewapende groepering net u eruit zou pikken om te bedreigen of te willen vermoorden. Uw eigen politieke betrokkenheid is immers zeer gering te noemen (zie infra), en ook op de vermaarde protestmars die plaatsvond op 4 december 2019 zou u niet bepaald in het oog zijn gesprongen. U was er louter aanwezig met uw echtgenote en jullie droegen geen concrete expliciete boodschap uit (CGVS, p. 14). Hoewel er ook andere sympathisanten van Colombia Humana aanwezig waren die wel openlijk hun ideeën afficheerden, (CGVS echtgenote, p. 10), kan u niemand noemen die ingevolge de protesten en deze politieke affiliatie gelijkaardige problemen zoals de uwe zou hebben gekend (CGVS, p. 21). Dat de politie uw gegevens zou hebben doorspeeld aan de Aguilas Negras en dat deze groep vervolgens enkel u in het vizier zou nemen als een passant zonder impact op een massa-evenement, komt bijzonder weinig aannemelijk over. De andere personen die u aanwijst, personen die in de problemen zouden zijn gekomen met de gewapende groeperingen, betreffen immers allemaal mensen met een bepaald in het oog springend profiel zoals professoren en sociale leiders, die niet met u in verband te brengen zijn en die u klaarblijkelijk net zo min bij naam kan noemen (CGVS, p. 21-22). U baseert zich daarbij slechts op algemene berichtgeving. U kan aldus in wezen op geen enkele manier aannemelijk maken dat de

Aguilas Negras u ooit zouden willen viseren of het ooit op u gemunt zouden hebben, waardoor uw vermeende problemen danig aan geloofwaardigheid moet inboeten.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas en uw voorgehouden vrees komt verder op de helling te staan door onderstaande opmerkelijke vaststellingen. Zo beweert uw vrouw slechts gedurende een tijdje bescherming te willen en met het gezin te willen terugkeren naar Colombia indien een nieuwe regering zou verkozen worden (CGVS echtgenote, p. 15), een uiterst merkwaardige bewering indien jullie werkelijk voor jullie leven zouden dienen te vrezen omwille van de Aguilas Negras. Dergelijke verklaringen ondermijnen onherroepelijk jullie geloofwaardigheid. Deze wordt nog verder ondergraven door uw verklaringen zijnde dat u de vermeende bedreiging en de vermeende schoten in uw richting nooit gemeld heeft bij Colombia Humana of andere sympathisanten (CGVS, p. 22; CGVS echtgenote p. 12). Indien u werkelijk dergelijke problemen zou hebben ervaren en u dit zou linken aan uw politieke affiliatie, dan kan redelijkerwijze worden verwacht dat u zou informeren bij anderen die zich in hetzelfde bad bevinden, op zoek naar hulp en advies, alsook om hen te waarschuwen. Het kadert immers in een logisch geheel dat u na het meemaken van dergelijke zaken zou informeren bij gelijkgestemden of er zich bij hen gelijkaardige zaken zouden hebben voorgedaan en hoe zij hiermee al dan niet zouden zijn omgegaan. Dat u hier zelfs niet aan zou hebben gedacht doet bijzonder ongerijmd aan. Dit tast niet enkel de geloofwaardigheid van uw problemen en vrees aan, maar reflecteert eveneens beduidend negatief op uw werkelijke politieke en sociale ijver.

Ook bij uw beweringen zijnde dat u en uw gezin zich tijdens jullie verblijf bij uw schoonbroer volledig in angst van de wereld zouden hebben afgesloten en niet meer zouden zijn buitengekomen (CGVS, p. 17-18), dienen ernstige twijfels geplaatst te worden. Zo gingen u, uw echtgenote en de kinderen meteen al op 9 december allen tezamen een paspoort aanvragen, ondanks dat u toen nog niet het idee zou hebben gehad om het land te verlaten (CGVS, p. 17). U en uw echtgenote bleven eveneens nog gedurende weken gewoon aan het werk, hetgeen niet bepaald discreet is te noemen en eveneens merkwaardig aandoet indien jullie voor jullie leven dienden te vrezen. Zo bleef u aan de slag tot 14 februari 2020 en stopte uw echtgenote een dag later met werken (CGVS, p. 6-7; CGVS echtgenote p. 7). Jullie werkten dan wel van thuis, hetgeen erg gebruikelijk bleek voor jullie functie, dan nog doet dit enigszins de wenkbrauwen fronsen.

Daarbij dient te worden aangehaald dat uw familieleden en die van uw echtgenote in Colombia nooit enige problemen zouden hebben ondervonden ingevolge uw vermeende aanvaringen met de Aguilas Negras (CGVS, p. 23). Uw (schoon)familieleden leven niettemin allerminst discreet. Uw moeder geniet van haar pensioen in Bogotá en uw zus baat er een eigen firma uit, uw schoonmoeder verhuurt woningen in Ibagué (CGVS, p. 5-6; CGVS echtgenote, p. 5). Uw schoonbroer J.(...), waar u en uw gezin een tijd verbleven maar waar u beschoten zou zijn geweest en een rouwkrans zou hebben ontvangen, is tot op heden aan de slag als commercieel raadgever. Met jullie familieleden gaat evenwel alles goed. Nergens uit uw verklaringen komt naar voren dat de Aguilas Negras u via uw familieleden nog enigszins zouden hebben willen treffen. Ook blijkt dat jullie tijdens jullie verblijf in Bogotá helemaal niets zouden hebben gemerkt van de vermeende problemen (CGVS, p. 20). Dat jullie ook daar ondergedoken zouden hebben geleefd (CGVS, p. 19), komt in het licht van alle voorgaande weinig geloofwaardig over.

Zoals hierboven reeds aangeraakt, dient het CGVS bovendien gegronde twijfels te plaatsen bij de ernst en de uitgebreidheid van het door u opgeworpen politiek engagement. Uit uw verklaringen komt immers in wezen slechts naar voren dat u een politieke voorkeur hebt geuit voor een grote nationale politieke partij en dat u deze voorkeur ook uitdroeg in uw kennissenkring en op uw sociale media (CGVS, p. 8-10). Daarnaast zou u enkele online fora hebben gevolgd en wat hebben geholpen bij logistieke taken op een paar verkiezingsevenementen. Daarbij zette u stoelen klaar en zorgde u ervoor dat er drank en voedsel in voorraad was, u deelde ook flyers en andere merchandise uit. Enige verdere concrete inhoudelijke betrokkenheid bij en persoonlijke impact op de partij of haar boodschap maakt u geheel niet aannemelijk. Zo kent u merkwaardig genoeg persoonlijk geen andere leden of sympathisanten van de partij, noch kan u meer informatie geven over anderen (CGVS, p. 9). U kent ook geen andere mensen die hadden deelgenomen aan de betogingen (CGVS, p. 14), ondanks dat u achter de volgers van Colombia Humana zou hebben meegelopen (CGVS, p. 12). U brengt ook geen enkele documentatie aan die enig oprecht politiek engagement dat verder gaat dan een loutere waardering voor de partij kan staven (CGVS, p. 23). Ook hier dient nogmaals te worden benadrukt dat indien u werkelijk een aanzienlijke geëngageerdheid ten aanzien van de partij en haar idealen zou hebben tentoongespreid, u redelijkerwijs andere leden en contactpersonen zou hebben ingelicht over de problemen die u zou hebben ervaren (CGVS, p. 22). Dat u dit niet deed, ondermijnt niet enkel de geloofwaardigheid van uw voorgewende problemen en vrees, maar eveneens enige oprechte betrokkenheid. Het loutere gegeven dat u een persoonlijke voorkeur heeft voor een bepaalde populaire nationale politieke partij in Colombia en deze voorkeur binnen uw eigen kennissenkring en op uw sociale media zou hebben gedeeld, maakt van u dus allerminst een persoon met enig noemenswaardig risicoprofiel of een persoon die de aandacht zou trekken van gewapende groeperingen. De afgelopen jaren hebben immers miljoenen

mensen in uw land hun voorkeur voor Colombia Humana geuit, zo haalde Gustavo Petro bij de voorbije presidentsverkiezingen met ruim 8 miljoen stemmen 41,77% van de Colombiaanse kiezers achter zich (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Ook uw deelname aan enkele online fora en uw logistieke bijdrage tijdens enkele verkiezingsevenementen, maken van u allerm minst een persoon wiens hoofd boven het maaiveld zou uitsteken, dan wel gewoon een van vele sympathisanten, niets meer en niets minder. Uw politiek engagement en betrokkenheid mag dan ook werkelijk uiterst beperkt worden genoemd. U kan hierdoor geen enkele aanspraak maken op internationale bescherming.

Tot slot dient te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees komt nog verder onder druk te staan door de vaststelling dat u in wezen nooit enig beroep heeft gedaan op enige vorm van nationale hulp en/of bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter duidelijk niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen met de Aguilas Negras in uw land van herkomst nooit tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend, nooit deed u aangifte bij de politie of La Fiscalia of zocht u andere hulpmogelijkheden (CGVS, p. 20-21). Uw beweringen, zijnde dat dergelijke overheidsinstanties onderling verbonden zouden zijn met de groep die u zou vrezen en dat anderen hierdoor gedood zouden zijn, zijn puur speculatief en baseert u slechts op niet-gefundeerde berichtgeving die u zou hebben opgevangen. Dat u in wezen nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen, hoewel u dat door familieleden zou zijn aangeraden (CGVS, p. 20), ondergraaft verder uw geloofwaardigheid en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u en uw echtgenote neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat jullie identiteitsdocumenten en die van de kinderen betreft, jullie legden jullie paspoorten, geboorteaktes en identiteitskaarten neer, dient het CGVS te stellen dat het jullie identiteit en nationaliteit in wezen niet betwist. De screenshots van de whatsappconversatie met uw schoonbroer, waarop de zogenaamde rouwkrans te zien is, kan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag geenszins herstellen. Er kan bovendien geen bewijswaarde aan worden toegekend gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om een dergelijke tekst en berichten te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Om hieraan enige geloofwaardigheid toe te schrijven, dienen dergelijke documenten te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, in casu quod non. Met betrekking tot de kopieën van drie pamfletten die door de Aguilas Negras lijken te zijn uitgegeven, dient eerst en vooral worden opgemerkt dat het ten zeerste mag verbazen dat noch u, noch uw echtgenote het bestaan van deze pamfletten vermeldt tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat jullie alreeds geen melding maken van dergelijke documenten, is veelzeggend en relateert reeds aanzienlijk het belang ervan. Daarenboven worden in deze pamfletten, die alreeds over weinig bewijswaarde beschikken gezien het in deze slechts gaat over kopieën, wordt bovendien nergens een naam of andere specifieke informatie weergegeven. Aldus kan u deze pamfletten allerm minst betrekken op uw persoonlijke vrees, die in wezen alreeds niet geloofwaardig werd bevonden (zie supra). De neergelegde foto's tonen enkel en uw echtgenoten aanwezig op een betoging, niets meer en niets minder. Zoals hierboven reeds toegelicht, volstaat louter een dergelijke aanwezigheid of sympathie allerm minst om aanspraak te kunnen maken op nationale bescherming. Met de screenshots van facebookberichten die gedeeld werden door ene G.(...) B.(...) M.(...) en de screenshots van plaatsen op Google Streetview in Ibagué, toont u evenmin een nood aan bescherming aan. Uw rijbewijs, de kaart van uw militaire dienstplicht, jullie huwelijksakte, jullie boarding passes, een bevestiging van de boeking van jullie reis en het hotel, een werkcertificaat, uw ontslagbrief en –email, uittreksels uit het blanco strafregister van u en uw echtgenote en de documenten betreffende jullie woning in Ibagué zijn niet relevant in het kader van de beoordeling van jullie verzoek om internationale bescherming. Als laatste legde u twee psychologische attesten neer betreffende u en uw gezinsleden. Dergelijke psychologische attesten vormen echter geen sluitend bewijs voor de

omstandigheden waarin u en uw gezinsleden dergelijke psychologische klachten opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Aldus kan het door u voorgelegde psychologische attest niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Evenmin tonen deze attesten aan dat u en uw echtgenote niet in staat zouden zijn geweest om aan jullie plichten tijdens de asielprocedure te voldoen. Wat betreft uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud die u overmaakte op 18 januari 2021, dient te worden opgemerkt dat deze zorgvuldig werden onderzocht, maar betrekking hebben op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht. Uw opmerkingen omvatten immers slechts kleine post-factum verduidelijkingen over data en instanties, alsook correcties aangaande de schrijfwijze van bepaalde termen en eigennamen. Deze maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van

de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van Y. A. F. G. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Y.(...) A.(...) F.(...) G.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 24 september 1988 in Ibagué, departement Tolima, Colombia.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenoot, G.(...) A.(...) M.(...) B.(...) (CG xxx):

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM),

van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers voeren aan dat hun vrees voor vervolging gebaseerd is op het feit dat ze door leden van Aguilas Negras werden bedreigd omdat ze aan betogingen hebben deelgenomen tegen de overheid. Zij verwijzen naar de huidige context van conflict en geweld in Colombia en menen dat hun verklaringen niet alleen coherent maar ook plausibel zijn. Verzoekers merken tevens op dat zij geen bescherming kunnen verkrijgen door hun eigen overheden. Verzoekers menen dat er genoeg elementen zijn om hun vrees voor vervolging als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel.

In een tweede onderdeel van het eerste middel voeren verzoekers aan dat zij minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Na een theoretische uiteenzetting van enkele wetsbepalingen verwijzen verzoekers naar verschillende rapporten inzake de veiligheidssituatie in Colombia op basis waarvan zij besluiten dat er thans een situatie van willekeurig geweld voorligt in Colombia zonder dat de overheden daarbij in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden. Ook werpen zij op dat de economische situatie verslechterd is en zij bijgevolg bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de algemene rechtsbeginselen, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers betwisten de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen, trachten deze te weerleggen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk aannemelijk is.

In het verzoekschrift citeren verzoekers uit volgende bronnen:

- UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia, HCR/EG/COL/15/01, September 2015, pblz. 23-25, <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html>;
- COI Focus «Colombia - Veiligheidssituatie», 2 augustus 2021, pblz 8-10, 17-20, beschikbaar op : https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf;
- COI Focus «Colombia - Veiligheidssituatie», 27 juli 2020, pblz. 7, 15, 31, 35-3, beschikbaar op: https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf;
- COI Focus « Colombia - Veiligheidssituatie », 13 november 2019, pblz. 7, 18, 33 en 46, beschikbaar op: https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf;
- Human Rights Watch, « World Report 2021 - Colombia : Events of 2020», beschikbaar op <https://www.hrw.org/world-report/2021/country-chapters/colombia>;
- USDOS, "Annual report on human rights in 2020 - Colombia", beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/document/2048118.html>;
- Amnesty International, "Colombia 2020", beschikbaar op <https://www.amnestv.org/en/countries/americas/colombia/report-colombia/>;
- OSAR. « Colombie : violences policières et protection de l'Etat », 15 juli 2020, p.7, beschikbaar op https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Amerika/Kolumbien/200715_KOMProtectionviolence_policiere_fr.pdf ;
- Amnesty International, « En Colombie, la police et l'armée tirent sur les manifestants », 06.05.21, beschikbaar op: <https://www.amnestv.fr/liberte-dexpression/actualites/colombie-la-police-et-l-armee-tirent-sur-les-manifestantsrepression>;
- Challenges, « Les Aguilas Negras, marque sans visage qui sème la terreur en Colombie », 22.08.19, beschikbaar op: https://www.challenges.fr/societe/les-aguilasnegras-marque-sans-visage-qui-seme-la-terreur-en-colombie_670143.

2.1.3. Verzoekers vragen in hoofddeorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen

en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift geen nieuwe stavingstukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Te dezen voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48, 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting op welke wijze zij deze bepalingen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook waar verzoekers artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aanhalen, moet worden opgemerkt dat dit een algemeen artikel betreft dat het toepassingsgebied van het besluit bepaalt.

Verzoekers laten verder na *in concreto* te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissingen artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 schenden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk is.

In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissingen

2.3.4.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen: (i) de door verzoekers beschreven gang van zaken kan allerminst overtuigen, meer bepaald weten zij niet aannemelijk te maken waarom de Aguilas Negras hen zouden wensen te viseren, vermits (1) het niet aannemelijk is dat de Aguilas Negras hen zouden viseren nadat zij aanwezig waren op een grote, nationale betoging en daar een enkele keer door de politie ietwat hardhandig gecontroleerd zouden zijn en verzoekers op geen enkele andere wijze aannemelijk maken dat zij ooit persoonlijk in het oog zouden zijn gesprongen, (2) het, gelet op de context van een golf van nationale protesten, niet aannemelijk is dat verzoeker werkelijk als enige gecontroleerd zou zijn geweest door de politie en het in dit opzicht evenmin aannemelijk is dat verzoeker als enige zijn camera zou hebben bovengehaald te midden de escalerende situatie, (3) verzoekers politieke betrokkenheid zeer gering te noemen is en (4) verzoeker niemand kan noemen die ingevolge de protesten en deze politieke affiliatie gelijkaardige problemen zou hebben gekend, behoudens informatie waarvan hij via algemene berichtgeving heeft kennis genomen, hetgeen verder de geloofwaardigheid van zijn problemen in het gedrang brengt; (ii) verzoeksters verklaring dat zij slechts gedurende een tijdje bescherming wenst en met het gezin wenst terug te keren naar Colombia indien er een nieuwe regering zou verkozen worden, een uiterst merkwaardige bewering is zo zij daadwerkelijk voor hun leven dienen te vrezen omwille van de Aguilas Negras; (iii) de vaststelling dat verzoeker de vermeende bedreiging en de vermeende schoten in zijn richting nooit heeft gemeld bij Colombia Humana of andere sympathisanten en hier zelfs nooit aan gedacht heeft, verder de geloofwaardigheid van hun problemen ondermijnt, alsook wijst op het geringe politieke engagement; (iv) er twijfels

geplaatst dienen te worden bij hun beweringen dat zij tijdens hun verblijf bij verzoeksters broer niet meer zouden zijn buitengekomen; (v) verzoekers' familieleden nooit enige problemen hebben ondervonden ingevolge van verzoekers' vermeende aanvaringen met de Aguilas Negras en deze laatsten hen kennelijk niet via hun familieleden trachten te treffen; (vi) verzoekers tijdens hun verblijf in Bogota evenmin iets gemerkt hebben van hun vermeende problemen en het gegeven dat zij daar ondergedoken hebben geleefd niet als geloofwaardig overkomt; (vii) uit verzoekers verklaringen in wezen slechts naar voor komt dat hij een politieke voorkeur heeft geuit voor een grote nationale politieke partij, dat hij deze voorkeur ook uitdroeg in zijn kennissenkring en op zijn sociale media, dat hij deelnam aan enkele online *fora* en geholpen heeft bij logistieke taken op een paar verkiezingsevenementen en hieruit aldus slechts een uiterst beperkt politiek engagement kan worden afgeleid. Dit wordt des te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoeker persoonlijk geen andere leden of sympathisanten van de partij kan benoemen of informatie over hen kan verschaffen. Verzoekers politiek engagement en betrokkenheid mag dan ook uiterst beperkt worden genoemd en hij kan hierdoor geen enkele aanspraak maken op internationale bescherming; (viii) verzoekers bovendien, voor hun beweerde problemen met de Aguilas Negras, geen beroep hebben gedaan op de nationale beschermingsmogelijkheden en hun verschoningsgronden hiertoe puur speculatief zijn en niet kunnen overtuigen; (ix) de documenten die verzoekers voorleggen niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen en (x) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissingen.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekers verklaren Colombia te hebben verlaten uit vrees voor de Aguilas Negras omwille van verzoekers politieke betrokkenheid bij Colombia Humana als sympathisant en hun aanwezigheid bij de nationale betogingen einde 2019.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit wat volgt blijkt immers dat aan de door verzoekers voorgehouden problemen, die hen zouden hebben genoopt Colombia te verlaten, geen geloof kan worden gehecht.

2.3.5.3. Vooreerst stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat niet wordt aangetoond dat verzoeker een duurzaam en opmerkenswaardig politiek profiel heeft en/of dat verzoekers door hun voorgehouden politieke engagement een risicoprofiel kan worden toebedeeld. Zo staat in de bestreden beslissingen te lezen als volgt:

“(…) Uit uw verklaringen komt immers in wezen slechts naar voren dat u een politieke voorkeur hebt geuit voor een grote nationale politieke partij en dat u deze voorkeur ook uitdroeg in uw kennissenkring en op uw sociale media (CGVS, p. 8-10). Daarnaast zou u enkele online fora hebben gevolgd en wat hebben geholpen bij logistieke taken op een paar verkiezingsevenementen. Daarbij zette u stoelen klaar en zorgde u ervoor dat er drank en voedsel in voorraad was, u deelde ook flyers en andere merchandise uit. Enige verdere concrete inhoudelijke betrokkenheid bij en persoonlijke impact op de partij of haar boodschap maakt u geheel niet aannemelijk. Zo kent u merkwaardig genoeg persoonlijk geen andere leden of sympathisanten van de partij, noch kan u meer informatie geven over anderen (CGVS, p. 9). U kent ook geen andere mensen die hadden deelgenomen aan de betogingen (CGVS, p. 14), ondanks dat u achter de volgers van Colombia Humana zou hebben meegelopen (CGVS, p. 12). U brengt ook geen enkele documentatie aan die enig oprecht politiek engagement dat verder gaat dan een loutere waardering voor de partij kan staven (CGVS, p. 23). Ook hier dient nogmaals te worden benadrukt dat indien u werkelijk een aanzienlijke geëngageerdheid ten aanzien van de partij en haar idealen zou hebben tentoongespreid, u redelijkerwijs andere leden en contactpersonen zou hebben ingelicht over de problemen die u zou hebben ervaren (CGVS, p. 22). Dat u dit niet deed, ondermijnt niet enkel de geloofwaardigheid van uw voorgewende problemen en vrees, maar eveneens enige oprechte betrokkenheid. Het loutere gegeven dat u een persoonlijke voorkeur heeft voor een bepaalde populaire nationale politieke partij in Colombia en deze voorkeur binnen uw eigen kennissenkring en op uw sociale media zou hebben gedeeld, maakt van u dus allerm minst een persoon met enig noemenswaardig risicoprofiel of een persoon die de aandacht zou trekken van gewapende groeperingen. De afgelopen jaren hebben immers miljoenen mensen in uw land hun voorkeur voor Colombia Humana geuit, zo haalde Gustavo Petro bij de voorbije presidentsverkiezingen met ruim 8 miljoen stemmen 41,77% van de Colombiaanse kiezers achter zich (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Ook uw deelname aan enkele online fora en uw logistieke bijdrage tijdens enkele verkiezingsevenementen, maken van u allerm minst een persoon wiens hoofd boven het maaiveld zou uitsteken, dan wel gewoon een van vele sympathisanten, niets meer en niets minder. Uw politiek engagement en betrokkenheid mag dan ook werkelijk uiterst beperkt worden genoemd. U kan hierdoor geen enkele aanspraak maken op internationale bescherming.”

Door in het verzoekschrift te harnemen dat zij inderdaad geen actieve leden waren, maar alleen akkoord gingen met de ideeën van de partij en zij daarom geen direct contact hadden met andere volgers van de partij, onderstrepen verzoekers zelf verder dat hun politieke activiteiten uitermate beperkt waren. Zij bevestigen met hun betoog in het verzoekschrift aldus voormelde analyse van hun gebrek aan een duurzaam en opmerkenswaardig politiek profiel.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt daarenboven op goede gronden dat het, gelet op voormeld beperkt politiek engagement, niet aannemelijk is dat de Aguilas Negras verzoekers zouden viseren. Zo staat dienaangaande in de bestreden beslissingen te lezen als volgt: *“Om te beginnen kan op geen enkele manier worden ingezien waarom de Aguilas Negras u en uw familie zouden wensen te viseren nadat u slechts aanwezig was op grote nationale betogingen en daar een enkele keer door de politie ietwat hardhandig gecontroleerd zou zijn. U en uw echtgenote verbinden de vermeende bedreigingen die u zou hebben gekregen en de schoten die in uw richting zouden zijn gelost, immers aan deze gebeurtenissen en uw sympathie voor de progressieve politieke partij Colombia Humana (CGVS, p. 16-17; CGVS echtgenote, p. 10-11). U maakt echter geenszins aannemelijk dat u ooit persoonlijk in het oog zou zijn gesprongen. Deze golf van nationale protesten, waarvan de aanzet werd gegeven door grote groepen van studenten, bracht immers honderdduizenden Colombianen op straat, verspreid over het hele land (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Het doet bijzonder vreemd aan dat jullie werkelijk als enige gecontroleerd zouden zijn door de politie, zoals uw echtgenote aangeeft (CGVS echtgenote, p. 9). Dit zou zijn geweest omdat u besloot de grimmiger wordende sfeer te filmen met uw gsm, maar het CGVS kan zich moeilijk voorstellen dat u in een dergelijke escalerende situatie met duizenden aanwezigen de enige zou zijn die zijn camera bovenhaalde. Vanuit deze optiek lijkt het ook uiterst merkwaardig dat een zogenaamd geharde gewapende groepering net u eruit zou pikken om te bedreigen of te willen vermoorden. Uw eigen politieke betrokkenheid is immers zeer gering te noemen (zie infra), en ook op de vermaarde protestmars die plaatsvond op 4 december 2019 zou u niet bepaald in het oog zijn gesprongen. U was er louter aanwezig met uw echtgenote en jullie droegen geen concrete expliciete boodschap uit (CGVS, p. 14). Hoewel er ook andere sympathisanten van Colombia Humana aanwezig waren die wel openlijk hun ideeën afficheerden, (CGVS echtgenote, p. 10), kan u niemand noemen die ingevolge de protesten en deze politieke affiliatie gelijkaardige problemen zoals de uwe zou hebben gekend (CGVS, p. 21). Dat de politie uw gegevens zou hebben doorspeeld aan de Aguilas Negras en dat deze groep vervolgens enkel u in het vizier zou nemen als een passant zonder impact op een massa-evenement, komt bijzonder weinig aannemelijk over. De andere personen die u aanwijst,*

personen die in de problemen zouden zijn gekomen met de gewapende groeperingen, betreffen immers allemaal mensen met een bepaald in het oog springend profiel zoals professoren en sociale leiders, die niet met u in verband te brengen zijn en die u klaarblijkelijk net zo min bij naam kan noemen (CGVS, p. 21-22). U baseert zich daarbij slechts op algemene berichtgeving. U kan aldus in wezen op geen enkele manier aannemelijk maken dat de Aguilas Negras u ooit zouden willen viseren of het ooit op u gemunt zouden hebben, waardoor uw vermeende problemen danig aan geloofwaardigheid moet inboeten.”

Waar verzoekers aangeven dat zij evenmin begrijpen waarom de Aguilas Negras hen viseerden en zij denken dat dit komt omdat zij hun steun tot een partij van de oppositie hebben uitgedrukt, zij deelnamen aan een betoging en door politieagenten werden gecontroleerd en zij hiertoe, onder verwijzing naar het artikel *“Les Aguilas Negras, marque sans visage qui sème la terreur en Colombie”* van Challenges van 22 augustus 2019 aanvoeren dat Aquilas Negras gespecialiseerd zijn in het bedreigen van politieke tegenstanders, dient te worden vastgesteld dat zij in wezen niet verder komen dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het aanhalen van algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon en waaruit in hun hoofde *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid. Dergelijk betoog kan bezwaarlijk als dienstig verweer worden aanzien om voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen.

In zoverre verzoekers beargumenteren dat zij het normaal vinden dat verzoeker zijn telefoon nam en begon te filmen toen zij getuige waren van *“een politieblunder”* en het dus geloofwaardig is dat verzoeker instinctief zijn telefoon nam om de gewelddadige scènes waarvan hij getuige was tijdens de betoging, te filmen, dient vastgesteld dat verzoekers uitgaan van een foutieve lezing van de bestreden beslissingen. Er wordt door de commissaris-generaal immers op zich niet betwist dat de reactie van verzoeker om de wantoestanden te filmen ongeloofwaardig is, doch wel dat verzoeker de enige zou zijn geweest die tijdens een dergelijk groot en nationaal protest een filmpje zou hebben opgenomen en ten gevolge daarvan hardhandig door de politie zou zijn aangesproken. Verzoekers brengen in het verzoekschrift geen enkel valabel argument bij om deze vaststelling te verklaren of te weerleggen. Ook met de verwijzing naar het rapport *“En Colombie, la police et l’armée tirent sur les manifestants”* van Amnesty International van 6 mei 2021 slagen verzoekers er niet in om voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen nu dit louter algemene informatie betreft over de acties of wandaden die de politie stelde tijdens de betogingen van april-mei 2021 en geen betrekking heeft op hun persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geviserd of vervolgd. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Waar verzoekers benadrukken dat zij zonder het incident met Aguilas Negras nog in Colombia zouden zijn en verzoekster tijdens het gehoor heeft uitgelegd dat hun vrees zal duren zolang de huidige regering niet verandert, kan met de commissaris-generaal worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat, zo verzoekers daadwerkelijk de Aguilas Negras vrezen die zij zelf schetsen als een organisatie die hardhandig optreedt tegen personen die zich politiek engageren voor de oppositie, zij slechts tijdelijk bescherming zouden willen totdat er een nieuwe regering zou zijn verkozen. Deze uitlating van verzoekster, die opnieuw wordt hernomen in het verzoekschrift, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging.

Verder considereert de commissaris-generaal op goede gronden dat de vaststelling dat verzoekers en hun kinderen meteen op 9 december allen tezamen een paspoort gingen aanvragen, ondanks het feit dat zij toen nog niet de intentie zouden hebben gehad om het land te verlaten, de bewering ondermijnt dat zij volledig in angst en ondergedoken bij verzoeksters broer zouden hebben verbleven. Dat zij dit enkel deden voor het geval de situatie zou ontsporen, vermag geen afbreuk te doen aan deze vaststelling.

Het motief in de bestreden beslissingen dat het feit dat verzoekers (thuis) bleven verder werken hun bewering ondermijnt dat zij in totale angst van de wereld afgesloten hebben geleefd, is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissingen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laten waar in de bestreden beslissingen nog terecht wordt uiteengezet dat (i) de vaststelling dat verzoeker de vermeende bedreiging en de vermeende schoten in zijn richting nooit heeft gemeld bij Colombia

Humana of andere sympathisanten en hier zelfs nooit aan gedacht heeft, verder de geloofwaardigheid van hun problemen ondermijnt, alsook wijst op het geringe politieke engagement; (ii) verzoekers' familieleden nooit enige problemen hebben ondervonden ingevolge van verzoekers' vermeende aanvaringen met de Aguilas Negras en deze laatsten hen kennelijk niet via hun familieleden trachten te treffen; (iii) verzoekers tijdens hun verblijf in Bogota evenmin iets gemerkt hebben van hun vermeende problemen en het gegeven dat zij daar ondergedoken hebben geleefd, niet als geloofwaardig overkomt en (iv) verzoekers bovendien, voor hun beweerde problemen met de Aguilas Negras, geen beroep hebben gedaan op de nationale beschermingsmogelijkheden en hun verschoningsgronden hiertoe puur speculatief zijn en niet kunnen overtuigen. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekers uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.5.4. Voor het overige herhalen verzoekers in wezen louter een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volharden zij in de door hen uiteengezette vluchtmotieven, bekritisieren zij en spreken zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen en minimaliseren zij de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

2.3.5.5. De documenten die door verzoekers werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoek om internationale bescherming te herstellen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen uitvoerig gemotiveerd als volgt: *“De door u en uw echtgenote neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat jullie identiteitsdocumenten en die van de kinderen betreft, jullie legden jullie paspoorten, geboortektes en identiteitskaarten neer, dient het CGVS te stellen dat het jullie identiteit en nationaliteit in wezen niet betwist. De screenshots van de whatsappconversatie met uw schoonbroer, waarop de zogenaamde rouwkrans te zien is, kan de geloofwaardigheid van uw asieltrelaas geenszins herstellen. Er kan bovendien geen bewijswaarde aan worden toegekend gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om een dergelijke tekst en berichten te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Om hieraan enige geloofwaardigheid toe te schrijven, dienen dergelijke documenten te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, in casu quod non. Met betrekking tot de kopieën van drie pamfletten die door de Aguilas Negras lijken te zijn uitgegeven, dient eerst en vooral worden opgemerkt dat het ten zeerste mag verbazen dat noch u, noch uw echtgenote het bestaan van deze pamfletten vermeldt tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat jullie alreeds geen melding maken van dergelijke documenten, is veelzeggend en relateert reeds aanzienlijk het belang ervan. Daarenboven worden in deze pamfletten, die alreeds over weinig bewijswaarde beschikken gezien het in deze slechts gaat over kopieën, wordt bovendien nergens een naam of andere specifieke informatie weergegeven. Aldus kan u deze pamfletten allerm minst betrekken op uw persoonlijke vrees, die in wezen alreeds niet geloofwaardig werd bevonden (zie supra). De neergelegde foto's tonen enkel en uw echtgenoten aanwezig op een betoging, niets meer en niets minder. Zoals hierboven reeds toegelicht, volstaat louter een dergelijke aanwezigheid of sympathie allerm minst om aanspraak te kunnen maken op nationale bescherming. Met de screenshots van facebookberichten die gedeeld werden door ene G.(...) B.(...) M.(...) en de screenshots van plaatsen op Google Streetview in Ibagué, toont u evenmin een nood aan bescherming aan. Uw rijbewijs, de kaart van uw militaire dienstplicht, jullie huwelijksakte, jullie boarding passes, een bevestiging van de boeking van jullie reis en het hotel, een werkcertificaat, uw ontslagbrief en –email, uittreksels uit het blanco strafregister van u en uw echtgenote en de documenten betreffende jullie woning in Ibagué zijn niet relevant in het kader van de beoordeling van jullie verzoek om internationale bescherming. Als laatste legde u twee psychologische attesten neer betreffende u en uw gezinsleden. Dergelijke psychologische attesten vormen echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u en uw gezinsleden dergelijke psychologische klachten opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Aldus kan het door u voorgelegde psychologische attest niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Evenmin tonen deze attesten aan dat u en uw echtgenote niet in staat zouden zijn geweest om aan jullie plichten tijdens de asieltprocedure te voldoen.”*

In zoverre verzoekers aanvoeren dat de verschillende documenten inderdaad niet kunnen getuigen van de bedreigingen die zij ondervonden maar wel een aantal andere elementen kunnen schetsen die verband houden met de context waarin zij bedreigd werden en bijgevolg als begin van bewijs moeten worden beschouwd, benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is. Voor het overige voeren verzoekers geen enkel verweer tegen voormelde motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.5.6. Inzake de bronnen waaruit verzoekers citeren doorheen het verzoekschrift, herinnert de Raad eraan dat het loutere gegeven dat verzoekers mogelijk onder een bepaald profiel vallen, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoekers om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigen te worden vervolgd bij een terugkeer naar Colombia. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekers zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Colombia. Verzoeker slagen er *in casu* echter niet in aannemelijk te maken dat zij persoonlijk werden gevisieerd door de autoriteiten of door een gewapende groepering, dan wel dat zij persoonlijk zullen worden gevisieerd bij een eventuele terugkeer naar Venezuela.

2.3.5.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers' vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.8. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen *in casu* allerm minst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers' relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaas maken verzoekers vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd.

2.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos.

De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend.

Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebelligroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissingen het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (‘massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het

gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers verklaren, behoudens de laatste zes maanden voor hun vertrek uit Colombia waarbij opeenvolgend bij verzoekers broer en verzoeksters zus zouden hebben verbleven, in Ibagué in het departement Tolima te hebben verbleven, alwaar zij over een eigen appartement beschikken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 3-4 en notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3-4).

Uit de landeninformatie blijkt niet dat er sprake is van een gewapend conflict in Ibagué of de rest van het departement Tolima, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Eerder is er sprake van crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen zich financieren. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld heeft echter geen uitstaans met een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het geweld viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in het departement Tolima, sprake is van zulk willekeurig geweld.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie die verzoekers aanhalen in hun verzoekschrift is immers dezelfde als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia is gesteund en ligt in dezelfde lijn. In zoverre verzoekers nog terecht opmerken dat kwalitatieve criteria even belangrijk zijn als het aantal geweldsincidenten of het aantal doden en daarbij verwijst naar diverse rapporten en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dient te worden benadrukt dat voormelde analyse ook rekening houdt met de gebruikte methodes zoals het plaatsen van landmijnen, het groot aantal ontheemden dat hierdoor veroorzaakt wordt alsook het feit dat de bevolking wordt blootgesteld aan afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid en gedwongen rekrutering. Hieruit blijkt dat in de beoordeling van de veiligheidssituatie, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te beweren, niet enkel rekening werd gehouden met het aantal doden en geweldincidenten. Verzoekers brengen geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in het departement Tolima sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in Ibagué en het departement Tolima in het algemeen, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6.3. Verzoekers tonen gelet op het voorgaande niet aan dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.3.9. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET